

בתי המשפט

002151/07	בבית המשפט המחוזי תל – אביב יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים	
	בפני:	כב' השופטת מיכל רובינשטיין, סגנית נשיא

בעניין: עו"ד אורן שבת

ע"י ב"כ עו"ד אמנון ירושלמי העותר

נ ג ד

עיריית נתניה

ע"י ב"כ עו"ד מיכל מלמד המשיבה

פסק דין

עתירה להורות לעיריית נתניה (להלן: "המשיבה") למסור לידי העותר העתק מדו"ח שימור והגנה על הסביבה החופית של מצוקי נתניה מחודש דצמבר 2005. העתירה מוגשת מכוח [חוק חופש המידע](#), התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק")

רקע:

ענינו בדו"ח שימור והגנה על הסביבה החופית של מצוקי נתניה (להלן: "הדו"ח"), הדו"ח מונה שני כרכים: כרך א: "הדו"ח העיקרי" וכרך ב: "הדו"ח המסכם". מדובר בדו"ח מקצועי רב תחומי בנושא שימור הסביבה החופית של נתניה שיזמה המשיבה עקב פגיעה משמעותית במצוק חוף הים (להלן: "המצוק"). מטרת הדו"ח הבנת התהליכים המשפיעים על המצוק הכרכורי וסביבתו החופית, וקבלת המלצות על אפשרויות להקטנת הסיכונים, הנזקים ונסיגת המצוק. לטענת המשיבה, חובר הדו"ח במסגרת בדיקה שהיא עורכת כחלק מעיצוב מדיניות הפעולה שלה וקבלת החלטות ודרכי פעולה בנושא מצוקים.

הדו"ח מומן בעיקרו על ידי משרד הפנים, ואת היתרה מימנה המשיבה.

ביום 10.1.05 פנה העותר למשיבה בשם מרשתו, הגברת יהודית וולנר, אשר הינה הבעלים של בית פרטי ברחוב המלכים 33, בנתניה, הגובל בחלקו המערבי בראש מצוק חוף הים. העותר הלן במכתבו על נסיגת המצוק לעבר המגרש כתוצאה מרשלנות והזנחה של המשיבה והעומדים בראשה. כמו כן,

דרש לבצע בדחיפות סקר לבדיקת יציבות המצוק, תיקון הנזקים הקיימים, וכן למנוע מעבר כלי רכב, השלכת אשפה וכריית חול ולדווח בשקיפות מלאה על התקדמות דרישותיו.

ביום 28.3.05 נשלח מכתב תשובה מטעם מנהל העירייה כי אין כל מקום לדאגה באשר ליציבות לאורך זמן וכי צוות המצוקים נמצא כרגע בבדיקת המצב לטווח ארוך ובהתאם לתוצאות הבדיקה תינתן המלצה להמשך הטיפול. ביום 4.4.05 אישר העותר את קבלת מכתב התשובה וביקש כי דו"ח הבדיקה והמדידה, אם קיים כזה, יועבר לעיונו. ביום 19.4.05 במכתב נוסף, מטעם המשיבה, נכתב כי הדו"חות על המצוקים יבדקו בחודשים הקרובים על ידי הגורמים הרלוונטיים בעירייה, ועד לגמר הבדיקות הסופיות אין אפשרות להתחייב בקשר לפתרונות. ביום 26.4.05 במכתב נוסף מטעם העותר נאמר: **"דרישתי היא לעיין במסמכים המבססים את המסקנה המפורטת במכתבו של מהנדס העירייה מיום 28.3.05, כי: 'אין כל מקום לדאגה באשר ליציבות לאורך זמן'". אין בליבי ספק, כי העירייה ערכה בדיקות ומדידות של המצוק, טרם הגיעה למסקנה הברורה לעיל, וכי דרישתי לעיין במסמכים תענה בחפץ לב."**

ביום 8.7.07 פנה העותר בכתב לראש עיריית נתניה ולמהנדס העירייה בדרישה לעיין במסמכים, בשם מרשתו, הגברת יהודית וולנר. ביום 10.7.07 תיקן העותר את מכתבו והוסיף כי הדרישה הינה גם דרישה אישית שלו. ביום 18.7.07 וביום 30.7.07 אישרה המשיבה את קבלת מכתבי העותר והעברתם להמשך טיפול מהנדס העיר וראש מינהל ההנדסה.

ביום 8.8.07 בהמשך לשיחה טלפונית עם גברת עדה אייזנשטיין, מנהלת אגף תשתיות, העביר העותר דרישה בכתב לקבל העתק צילומי מן הדו"ח, ובנוסף דרישה לקבלת הסבר מנומק בכתב לסירוב המשיבה.

ביום 28.7.07 שלחה המשיבה לעותר מכתב **"...בדקתי את הנושא מול הלשכה המשפטית, עפ"י חוות הדעת המשפטית שקיבלתי, לא חלה על העירייה חובה למסור לך עותק מהדו"ח שהוכן ע"י צוות המצוקים. לאור האמור לעיל, הינך מוזמן לתאם עימו מועד ולבוא ולעיין בחומר"**.

ביום 9.9.07 שלח העותר מכתב למשיבה, בו העלה על הכתב את התאריך שסוכם לעיון בדו"ח, מחה על המועד המאוחר ושמר לעצמו את הזכות לפנות לכל גוף או ערכאה לצורך קבלת סעד מתאים. העותר הינו תושב נתניה, עורך דין במקצועו, המתגורר ברחוב שאול המלך, שבסמוך לחוף הים, ומגלה עניין באיכות הסביבה ובסביבה החופית, בפרט. הגברת יהודית וולנר הינה סבתו.

טענות העותר:

1. לטענת העותר העניין הציבורי בדו"ח מחייב את מסירתו. הדו"ח הינו מידע בעל ערך וחשיבות ציבורית ממעלה ראשונה, ומכיל מידע אודות מצבו הגיאולוגי של המצוק והסכנות הצפויות עקב כך. גילוי המידע יאפשר שקיפות לפועלה של המשיבה, ויקנה לאזרח כלים לבקר את פעילותה. כמו כן, המידע יסייע בידי הציבור להימנע מן הסכנות האורבות לו מהמצוק. אין

למשיבה עילה לאי מסירת העתק מהדו"ח. אין היא יכולה להסתמך על החריגים לחוק. ההלכה היא שככל שהעניין הציבורי בגילוי המידע הוא רב יותר, כך גדל הצורך בחשיפתו. עוד טוען העותר כי משיחה בעל פה עם מנהלת אגף התשתיות הבין כי המשיבה נמנעה ממסירת העתק מהדו"ח מהחשש כי הדו"ח יגיע לידיהם של העיתונאים.

2. לדידו, אי מסירת העתק מן הדו"ח שקולה לאי קיום חובת גילוי המידע לפי החוק. בסעיף 2 לחוק אף נאמר: **"קבלת מידע" – לרבות עיון, צפיה, האזנה, העתקה, צילום...**" ומתן זכות עיון בדו"ח מורכב ועצום בהיקפו אינו מעשי מאחר ונדרשות עשרות שעות קריאה והתייעצות לצורך הבנתו. סירובה של המשיבה למסור העתק מהדו"ח אינו נובע מנימוקי חיסיון אלא מבוסס על שיקולי נוחות.

טענות המשיבה:

1. טענת המשיבה מדובר במידע על מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב ולפיכך היא רשאית בהתאם לסעיף 9(ב)(2) לחוק שלא למסור מידע זה. הפסיקה אף הרחיבה סייג זה על מידע עובדתי שנאסף על ידי הרשות בשלב גיבוש המדיניות. הדו"ח הוזמן במסגרת דיונים פנימיים של הרשות וכחלק מהמלצות שניתנו בתהליך של קבלת החלטות.
2. ההחלטה בדבר חשיפת מידע כאשר הרשות אינה חייבת לגלותו נתונה לשיקול הדעת של הרשות וחלים עליה כללי היסוד של המשפט המנהלי. חשיפת המידע דן תפגע ביכולתה של המשיבה לקבל החלטות ועלולה לגרום להתערבות הציבור בשלבי גיבוש המדיניות.
3. המשיבה אפשרה לעותר בהתאם לסעיף 11 לחוק לעיין בדו"ח בנוכחות מנהל האגף, אך לא לצלמו.
4. לעניין טענת העותר כי המשיבה לא נימקה כראוי בתשובתה בכתב את סירובה למסור את הדו"ח לעותר, טוענת המשיבה כי הובהר לעותר בעל פה כי לא ניתן לו העתק כתוצאה מחשש לפגיעה באינטרס הציבורי.

דיון:

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי למסקנה כי יש לקבל את העתירה. תכלית [חוק חופש המידע](#) היא לאפשר לציבור בקרה על מעשי השלטון ועל מחדליו. גילוי המידע הוא כלי לעיצוב התנהגות ראווה של הרשות הציבורית, מאפשר ביקורת ומגביר את האמון

ברשויות השלטוניות. כבוד הנשיא אהרון ברק עמד על תכליתו של החוק במאמרו "חופש המידע ובית המשפט" קריית המשפט ג' (תשס"ג) 95 :

"מהי איפוא, תכליתו של חוק חופש המידע? נראה לי, כי תכליתו הינה ליתן מידע לפרט על-מנת לקיים ולקדם את הדמוקרטיה ובגדריה מתן מידע לציבור שיאפשר בחירה מושכלת, אשר תקדם את האמת, תאפשר הגשמה עצמית של הפרט, ותביא לפיקוח ובקרה על הרשות הציבורית. תכלית החוק היא להגן על חופש הביטוי, מתוך הכרה, כי המידע שבידי הרשות הציבורית מוחזק על-ידה כנאמן הציבור כולו".

נקודת המוצא לדיון בסוגית חופש המידע הינה הוראת סעיף 1 לפיה לכל אזרח או תושב הזכות לקבל מידע מן הרשות הציבורית. החוק מקנה לרשות את הזכות שלא לגלות מידע הכלול בהוראת סעיף 9(ב) לחוק, דהיינו מידע הנוגע לדיוניה הפנימיים ולתהליכי קבלת החלטותיה. יחד עם זאת הרשות אינה יוצאת ידי חובה בעצם ציון העובדה שהמידע המבוקש נוגע ל"דיונים פנימיים" או ל"עיצוב מדיניות". מאחר שהרשות היא הטוענת לקיומם של טעמים המונעים את מסירת המידע, נטל ההוכחה רובץ לפתחה של הרשות המסרבת לגילוי. הזכות לדעת נגזרת מחופש הביטוי. הזרמת מידע מהרשות הציבורית אל הפרט היא בבחינת תנאי בלעדיו אין למימוש מלא של חופש הביטוי, וכפי שנקבע על ידי כבוד השופט לנדוי (כתוארו אז) בבג"צ 243/62 אולפני הסרטה בישראל בע"מ נ' לוי גרי, פ"ד טז(4), 2407 : "שלטון החוק הנוטל לעצמו את הרשות לקבוע מה טוב לאזרח לדעת, סופו שהוא קובע מה טוב לאזרח לחשוב, ואין סתירה גדולה מזו לדמוקרטיה אמיתית, שאינה 'מודרכת' מלמעלה". הנשיא ברק במאמרו חופש המידע ובית המשפט, קריית המשפט ג' (תשס"ג) 95, כתב בהקשר זה כי: "כך מידע הוא תנאי הכרחי לקיומו של שוק רעיונות. בלא מידע אין דעה; בלא דעה אין ביטוי; בלא ביטוי אין שכנוע; בלא שכנוע אין התמודדות; ובאין התמודדות קיים חשש שהאמת לא תצא לאור." חופש הביטוי מבטיח השמעת דעות ומחשבות שבאמצעותם מתגבש רצון הציבור ונקבעים מהלכי שלטון (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, [פורסם בנבו]). חופש המידע הינו תנאי להגשמתה של זכות הציבור לדעת, וליכולתו של הציבור לבטא דעותיו ועמדותיו, להפעיל פיקוח ובקרה על הרשויות השלטוניות ולקחת חלק בעשייה (ראו עע"מ 7024/03 עו"ד אריה גבע נ' יעל גרמן, ראש העירייה הרצליה, [פורסם בנבו]). חובת הגילוי מושתת על התפיסה לפיה מידע אינו נכס פרטי של הרשות, אלא נכס השייך לציבור, ועל כן על הרשות לשאת את הציבור במידע זה. הרשות הינה "נאמן הציבור" והסתרת המידע אינה הולמת את חובתה כלפי הציבור (ראו מאיר שמגר, "ידע הוא כוח – knowledge itself is power", ספר שמגר-כתבים (א' ברק עורך, תשס"ג חלק ב') 315).

העיקרון בדבר פומביות הדיון מבוסס על זכות הציבור לדעת וכן על חובת הגילוי החלה על רשות ציבורית. זכותו של הציבור לקבל מידע על אופן פעולתן של רשויות ציבוריות, מאפשרת ביקורת ציבורית על הרשויות. מימושה של זכות הציבור לדעת על ידי פרסום אופן פעולתה ברבים, תורמת

לפרטים בחברה לגבש את עמדותיהם על ידי ליבון גלוי של הבעיות על בסיס המידע (ראו [בג"צ 258/07](#) ח"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת ארועי המערכה בלבנון 2006, [פורסם בנבו]).
הנה כי כן, הוראות [חוק חופש המידע](#) צריכות להתפרש ולהיבחן על פי תכליתו של החוק, דהיינו מתוך שימת לב לערכים ולאינטרסים אותם הוא בא להבטיח.

בראש ובראשונה אינני סבורה כי הדו"ח משקף מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב. ס9(ב) קובע כי: **"רשות ציבורית אינה חייבת למסור מידע שהוא אחד מאלה: (2) מידע על אודות מדיניות הנמצאת בשלבי עיצוב".** בדברי ההסבר להצעת החוק נכתב: **"מידע פנימי של הרשות הציבורית – לשם ביצוע תפקידה מקיימת רשות ציבורית דיונים פנימיים או תחקירים פנימיים ועובדיה מכינים חוות דעת שונות, החיוניות לשם גיבוש מדיניות וקבלת החלטות".** הטעם המרכזי להצדקת הסייג הוא פגיעה ממשית בתפקודה של הרשות. הסייג משקף את ההכרה כי לשם תפקודה התקין של הרשות לגבש לה מדיניות ולקיים תהליכי קבלת החלטות נדרש לעיתים חיסיון. משנשלמה מלאכת עיצוב המדיניות, אין סייג זה עומד עוד לרשות וקיים אינטרס ציבורי מובהק בגילוי מדיניות הרשות בפני הציבור. הדו"ח הינו תוצר סופי של החלפת עמדות וחיווי דעות, והחשש הערטילאי מפני השפעה על הגורמים הרלוונטיים ברשות מתייתר עם פרסום הדו"ח.

הבעיות הקשורות בתהליכי ההתמוטטות של המצוק הוצגו בישיבות הועדה לשמירת הסביבה החופית (להלן: **"הולחוף"**) והפרוטוקולים אף צורפו לעתירה. בפרוטוקול מיום 29.3.06 נכתב:

"דיון עקרוני: שימור והגנת מצוקי נתניה – דו"ח מסכם

סיכום: בפני הולחוף הוצגה התוכנית העקרונית להגנה על מצוקי נתניה.

הולחוף מברכת על העבודה הגדולה, החיונית והחשובה שנעשתה ועל פעולתה של עיריית נתניה להכין תוכנית לשמירה והגנה על המצוקים. הועדה רואה בהצגת התוכנית העקרונית את תחילת התהליך, ומבקשת להמשיכו.

הועדה סבורה כי ההצגה של התוכנית העקרונית אינה מחליפה את הצורך בתכנון פרטני של קטעי החוף, ובאישור התוכניות לקטעים אלו על ידי הולחוף..." (ההדגשות אינן במקור).

הדו"ח כפי שראינו הוצג בפני "הולחוף", הוא מהווה את התוכנית העקרונית להגנה על המצוק וככזה אין כל מניעה להעביר העתק לעותר. סעיף 9(ב)(2) נועד לאפשר לרשות לעצב מדיניות ציבורית, בלי שתחויב לגלות "חצי מלאכה" לציבור. אין המשיבה יכולה להסתתר תחת סעיף זה, מאחר שהדו"ח מכיל מידע עובדתי ומקצועי באשר למצוק, ועליו אין להחיל את הסייג הקבוע בסעיף זה (ראו [ע"מ 7024/03 עו"ד אריה גבע נ' יעל גרמן, ראש העירייה הרצליה ואח'](#), [פורסם בנבו]; פרופ' זאב סגל, הזכות לדעת באור [חוק חופש המידע](#), תש"ס-2000, עמ' 204-200). בסעיף 5(5) לכתב התשובה מטעם המשיבה נאמר: **"נושא שימור והגנת המצוקים, הבעיה הקיימת והדרישה לטיפול אינם בגדר סוד המוסתר מהציבור, נושאים אלה מטופלים במקביל על ידי רשויות המדינה, מנהל מקרקעי ישראל והעירייה כאשר הועדה לשמירה על הסביבה החופית והמשרד להגנת הסביבה מעורבים בנושא ומטפלים בו במקביל ובשיתוף פעולה, והם קיבלו העתק מחוות הדעת".** אינני סבורה כי אכן מדובר

במידע פנימי של המשיבה, שהרי עם העברת הדו"ח לגורמים נוספים אין המשיבה יכולה לדרוש מעטה חיסיון לתהליך גיבוש שיקול הדעת ולתהליך הביקורת הפנימית, כאשר הדו"ח אינו מצוי רק ברשותה. ומשכך הם פני הדברים, הסמכות של המשיבה שלא לגלות מידע פנימי צריכה להיות מופעלת בסבירות, תוך התחשבות בזכות הציבור לדעת, במידת חיוניותו של הגילוי הציבורי ובהיקף הנזק, שעלול להיגרם כתוצאה מן הגילוי.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי טענתה של המשיבה כי היא רשאית שלא להעביר עותק מהחומר למשיב בשל היותו מידע פנימי וחלק מעיצוב מדיניות אינה יכולה להתקבל.

אולם גם אם הייתי מגיעה למסקנה כי הדו"ח נופל לגדרו של סעיף 9(ב)(2) ו/או 9(ב)(4) לא היה בכך כדי לסתום את הגולל על העתירה. סעיף 10 [לחוק חופש המידע](#), התשנ"ח-1998 קובע כי: **"בבואה לשקול סירוב למסור מידע לפי חוק זה, מכוח הוראות סעיפים 8 ו-9, תיתן הרשות הציבורית דעתה, בין היתר, לענינו של המבקש במידע, אם ציין זאת בבקשתו, וכן לענין הציבורי שבגילוי המידע מטעמים של שמירה על בריאות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה"**. (ההדגשה אינה במקור). פירוש הדבר הוא כי הסמכות הקבועה בסעיף 9 הינה סמכות שבשיקול דעת, והמשיבה אינה יכולה לפטור עצמה מבחינת האינטרסים הן הפרטיים והן הציבוריים שיש במסירת המידע למבקשו. עניין "איכות הסביבה" מצוין מפורשות כאחד הטעמים אותם צריכה הייתה המשיבה לשקול באופן מיוחד עובר לקבלת החלטתה לעניין העברת המידע.

ואמנם, עניינו של הדו"ח הינו בין היתר שמירה על איכות הסביבה. ייצוב המצוקים מהווה, כדברי המשיבה, פרויקט ברמה לאומית המשלב גורמים רבים כדוגמת הולחוף, המשרד לאיכות הסביבה וכיוצא בזה. המשיבה כגוף ציבורי כפופה [לחוק שמירת הסביבה החופית](#), התשס"ד-2004, אשר נועד להגן על הסביבה החופית, לשמור עליה לתועלת הציבור ולהנאתו בהווה ולדורות הבאים, ולקבוע עקרונות והגבלות לניהול ופיתוח אזורים אלה. החוק מעגן את זכותו הטבעית של הציבור הרחב למשאבי הנוף והטבע ואת זכותו הבסיסית של הציבור לחופי הים. הוא אף נועד לעגן באורח חקיקתי מפורש את זכותו הטבעית של הציבור בחופי הים, ולהניח בגדרו של חוק מפורש את העקרונות האמורים להנחות את גופי התכנון ורשויות הביצוע בבואם להסדיר את פרטי התכנון של הסביבה החופית (ראו [ע"מ 2273/03 אי התכלת שותפות כללית נ' החברה להגנת הטבע ואח'](#), [פורסם בנבו]). מצאתי גם להביא את דבריו של השופט אנגלרד בע"א [8116/99](#) אדם טבע ודין נ' הועדה המקומית שומרון, [פורסם בנבו]:

"לצער, המודעות בחברה הישראלית לאיכות הסביבה ולשמירה על נכסי הטבע למען הכלל ולמען הדורות הבאים עדיין אינה מפותחת. אנו מפגרים בנושא איכות הסביבה פיגור רב אחר רוב המדינות המפותחות. הדבר חמור במיוחד בשל שטחי הטבע המצומצמים מאוד של מדינת ישראל, לגביהם כל החלטה מוטעת היא פגיעה אנושה ובלתי הפיכה בנכסים שמחובתנו לשמור עליהם מכל משמר. לטעמי, יש לבית משפט זה תפקיד גדול ביצירת המודעות לה זקוקה החברה

בישראל. לכן, יש לעשות כל מאמץ פרשני, במסגרת הנורמטיבית הנתונה, כדי לשמור על המשאבים המצומצמים מאוד של טבע ונוף".

לאור הדברים האמורים לעיל, המידע הכלול בדו"ח הינו בעל חשיבות עליונה לא רק לעותר ולסבתו אשר שוכנים בסמוך לצוק אלא גם לציבור הרחב המבקש להגן על הסביבה החופית. גם מטעם זה אני סבורה כי על המשיבה לאפשר לעותק לקבל העתק מהדו"ח.

בסעיף 2 [לחוק חופש המידע](#), התשנ"ח-1998 נאמר: "'קבלת מידע" - לרבות עיון, צפיה, האזנה, העתקה, צילום, קבלת פלט מחשב או קבלת מידע בכל דרך אחרת בהתאם לסוג המידע וצורת החזקתו;" בספרו זכות הציבור לדעת באור חופש המידע כותב פרופ' זאב סגל: "ההגדרה פותחת רשימה זו במושג "לרבות" כך, שהזכות לקבל מידע יכול שתמומש בכל דרך שהיא. ההגדרה הרחבה מאפשרת גישה למידע ואף קבלת עותק מהמידע, שמדובר בו. לעיתים די יהיה בעיון במידע, אך ייתכן גם, שיתעורר צורך בקבלת עותק ממידע כתוב. גם זכות זו מובטחת בחוק.... החוק אינו קובע את חובת הרשות הציבורית לתת את המידע דווקא באופן שבו התבקש. עם זאת, ראוי שהדבר ייעשה, במידת האפשר" (עמוד 123) (ההדגשה אינה במקור). אני מקבלת את טענת העותר כי מדובר בדו"ח אשר מצריך התייחסות מעמיקה אשר אינה אפשרית רק על דרך של עיון וזאת מתוך ההכרה כי הסביבה החופית היא נכס ציבורי בעל חשיבות לאומית. ועל כן, שיקול הדעת של המשיבה אם להתיר את גילוי המידע צריך להיות מונחה מטיבו ומעוצמתו של האינטרס של המבקש לקבל את המידע ומהאינטרס הציבורי בגילוי המידע.

סעיף 7(ו) לחוק קובע כי: "החליטה הרשות הציבורית לדחות את בקשת המבקש, כולה או חלקה, תשלח למבקש הודעה בכתב שתפרט את נימוקי ההחלטה, ותיידע את המבקש על זכותו לעתור נגד לפי הוראות חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2008". העילה לפנות לבית המשפט קמה רק לאחר שהרשות סירבה לבקשה, ובמידה שסירבה יש חשיבות לשאלה מה היו נימוקי הרשות בהחלטת הסירוב, שהרי עליה נסבה העתירה. החלטת הסירוב היא החלטה מנהלית וחלים עליה דיני המנהל הציבורי בשילוב חובות שמקורן [בחוק חופש המידע](#) עצמו. המשיבה טענה כי הובהר לעותר בעל פה כי לא ניתן לו העתק מהדו"ח מחשש לפגיעה באינטרס הציבורי. התנהלות המשיבה פגומה וסותרת את מטרת החוק. מה עוד, שלא מצאתי כי בפרסום הדו"ח יש חשש רציני בפגיעה באינטרס הציבורי. אדרבא, אני סבורה כי פרסום הדו"ח יחזק את אמון הציבור במשיבה שאינה מסתירה את התנהלותה ופועלה בטיפול בבעית המצוק אלא פועלת בשקיפות מלאה בפניו ואף מאפשרת לציבור להיות חלק מתהליך אשר מוגדר על ידי כפריקט לאומי ומשמעותי.

העניין הציבורי בגילוי המידע, עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה. ויפים דבריה של השופטת פרוקצ'יה בבג"צ [1999/07 ח"כ זהבה גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006](#), [פורסם בנבו]:

"בצו כזה יהיה כדי לממש עקרונות יסוד בשיטתנו המשפטית בדבר פומביות, חופש מידע, זכות הציבור להיות שותף להתנהלות ועדה ציבורית שהופקדה על חקר נושא ציבורי חיוני המצוי בלב ההווייה החברתית" (ההדגשה אינה במקור).

לאור האמור לעיל, העתירה מתקבלת, המשיבה תאפשר לעותר לקבל העתק מהדו"ח. המשיבה תשא בהוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך של 30,000 ₪ בצירוף מע"מ והפרשי הצמדה על פי החוק.

המזכירות תעביר העתק מפסק הדין לבאי-כוח הצדדים.
ניתן היום ח' בסיון, תשס"ח (11 ביוני 2008) בהעדר הצדדים

מיכל רובינשטיין 54678313-2151/07

מיכל רובינשטיין, סגנית נשיא

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה